

Despre razboiul romano-cartaginez

În 262 î.e.n., după ce trupe de uscat cuceresc cetatea siciliană Agragas (Agrigentum), flota romană (140 de pentere înzestrate cu punți de abordaj), comandată de Caius Duilius, înfrange categoric o flota cartagineză de 130 de nave (din care capturează sau scufundă 50) în batalia de la Mylae, de lângă insulele Lipari; punțile de abordaj au permis romanilor să transfere ponderea principală a luptei navale asupra luptei de infanterie, capitol excelent al istoriei lor militare.

După șase ani, la Ecnomus, în sudul sicilian, romanii, sub comanda lui Marcus Atilius Regulus (consul împreună cu Publius Manlius Vulso Longus, în acel an), obțin o nouă victorie navală. Într-una din cele mai mari batalii din antichitate ale acestei armate victoria de la Ecnomus îl determină pe Regulus să debarce în Africa în fruntea a 15.000 infanteriști și 500 călareți, unde, după două succese (lupta de la Adys și cucerirea cetății Tunes), este înfrânt, tot la Tunes (255 î.e.n.), de mercenarii comandați de spartanul Xanthippos mai ales prin aportul cavaleriei și elefanților de luptă ai punilor. (Regulus moare în prizonierat; de numele său este legată o legendă frumoasă: trimis la Roma de cartaginezi, pentru a negocia, în 250 î.e.n., pacea, Regulus rostește un discurs inflamant, în care susține ideea continuării războiului contra Cartaginei. Legat de cuvântul dat, se întoarce la Cartagina, unde este ucis.)

Cu toată redresarea punilor, accentuată și de intervenția, începând din 247 î.e.n., a lui Hamilcar Barca (Fulgerul) în comanda operațiilor punico-romane din Sicilia, romanii obțin decisive victorii: ocuparea, în 242 î.e.n., a cetăților Lilybaeum și Drepanum din Sicilia, victoria flotei comandată de Caius Lutatius Cælus în batalia de la Insulele Aegates (241 î.e.n.).